

Să iei aminte și să cugeți

Lucica Boltasu

Să iei aminte și să cugeți, la tot ce te-nconjoară,
Ascultă vântul cum suspină, în crengi de primăvară,
Privește florile din luncă și bobul ce-ncolțește,
Te uită pe-ndelete prieten, la tot ce nu vorbește.

Să iei aminte și să cugeți, la susurul de ape,
Ascultă turmele din vale, ce merg să se adape,
Privește pajiștea pe care, aleargă copilașii,
Te uită-atent la cărăruia pe care-ți umblă pașii.

Să iei aminte și să cugeți, la dimineți cu rouă,
Ascultă streășina cum plânge, când toamnele o plouă,
Privește chipul mamei tale, ca pe-o comoară sfântă,
Te uită la pădurea-n care, privighetoarea cântă.

Să iei aminte la-nserarea, ce-aduce ațipirea,
Ascultă freamătul aripii, ce-și strigă dezmoțirea,
Privește faldurile vremii, pe fețele de ceară,
Te uită bine, poate este, pentru ultima oară.

Să iei aminte la natura, atât de minunată,
Ascultă glasul celui care, îți spune fiu și-i tată,
Privește pâinea aburindă ce-mbie la hrănire,
Te uită și-ai să vezi că-n toate, găsești desăvârșire.

Să iei aminte la albina, ce zumzăie în floare,
Ascultă cântecul viorii și doina-n șezătoare,
Privește vrejul care suie, neobosit, spre cer,
Te uită pe-ndelete prieten, căci totu-i efemer.

Să iei aminte la cuvântul, ce-l spune-ndrăgostitul,
Ascultă plânsul celui care, i s-a prezis sfârșitul,
Privește ticăitul vremii, secunde-n cascadă,
Te uită-n umbra celui care, nu poate ca să vadă.

Să iei aminte dragă prieten, ascultă și privește,
Te uită-atent la bobul care, în glie încolțește,
În întuneric prinde viață, se-nalță către soare
Și-apoi rodește-si dă tributul și-n tină iarăși moare.

Toate acestea au o noimă, un rost și o menire,
Este minunea creațiunii, un loc de poposire,
De-aceea cumpănește astăzi, primește-n dar solia,

Predă-te-ntreg lui Dumnezeu, căci El e Veşnicia.

18/02/13, Barcelona-Lucica Boltasu